

マザコン刑事の 事件簿

〈新装版〉

赤川次郎

徳間文庫

Kartotéka případů detektiva
Mamánka

AKAGAWA JIRÓ

Přeložili:
Doležalová Julie
Maxová Klára
Navrátil Mirai
Podzemná Michaela
Smolková Markéta
Stowasserová Alena
Vaverková Kateřina
Ždiřlová Jana

死体置場の恋人たち

Milenci z márnice

「畜生！」

高田はもう十回も、時計を見てはこの言葉を口にしていた。

少しでもテレパシーなるものがこの世に存在するとすれば、高田の苛々いらいらが検死官の有本に通じないはずはないのであるが、残念ながら、有本は一向に姿を見せなかった。

死体置場には、もう高田しか残っていない。もちろん生きている人間は、という意味である。

高田は、もう二時間以上も死体の番をしていた。有本さえ来れば帰れるのだが、その有本が、

「八時までに行く」

„Sakra!“ zaklel Takada už po desáté při pohledu na hodinky. Kdyby na světě fungovala telepatie, Takadova podrážděnost by se rozhodně musela dostat až ke koronerovi Arimotovi, ale ten se bohužel pořád ještě neukázal.

V márnici už nezůstal nikdo kromě Takady. Samozřejmě pokud jde o živé lidi. Už přes dvě hodiny tu hlídal mrtvé tělo. Kdyby totiž Arimoto přišel, mohl by odejít.

„Přijdu do osmi,“ řekl mu, ale už bylo půl desáté a ještě se tu neobjevil.

V devět hodin měl Takada domluvenou schůzku s přítelkyní. Tak jako tak musel do půl deváté zabít čas, a proto si vzal službu v márnici, ale... „Že bych už šel?“ I kdyby hned vyrazil, na domluvené místo by se dostal až v deset hodin. Jeho přítelkyně už tam teď určitě nedočkávě přešlapuje.

Jasně! Měl by jí zavolat nebo nějak dát vědět.

Už s ní chodil tři měsíce, hodně do toho investoval a konečně s ní chtěl dnes v noci po jídle na projíždku a pak do motelu na předměstí. Když se dostal až sem a mělo se to stát, nehodlal se teď vzdát.

„Telefon, telefon...“

Takada vyšel z místnosti, ve které byla mrtvá těla, a spěchal do kanceláře. Když vešel, byla tam úplná tma. Zašmátral po vypínači, rozsvítil a rozhlédl se. Nebyla to moc velká místnost, ale působila poměrně prostorně, protože všechny šanony byly pečlivě uspořádány. Nepracovalo tu ale více než pět lidí. Telefon na recepci by měla být přímá noční linka. Takada vzal sluchátko, našel číslo baru, kde se měli sejít, a vytočil ho.

と言っておいて、もう九時半なのに姿を現さないのだ。

九時に、高田は恋人と待ち合せていた。どうせ八時半頃までは時間を潰さなくてはならないので、死体の番を引き受けたのだが……。

「もう帰っちまおうか……」

今出ても、約束の場所へ着くのは十時になる。今頃、彼女はジリジリしながら待っているに違いない。

そうだ、ともかく電話でもして、何とか連絡をつけなくては。

何しろ、三カ月付き合い、少なからぬ投資をして、やっと今夜は食事の後ドライブで郊外のホテルへ行き、ものにしようというところまでこぎつけたのだから、これをすっぽかす手はない。

「電話、電話と……」

高田は、死体の置いてある部屋を出て、廊下を事務室の方へと急いだ。

事務室へ入ると、真っ暗である。明りを手探りで点けて、中を見回した。——そう広い部屋でもないが、ファイルの類がズラリと並んで、割合に整然としているので広い感じがする。働いているのはわずか五人でしかないのだが。

受付の窓口にある電話が、確か夜間の直通だ。高田は手帳で、待ち合せたバーの番号を調べてダイヤルした。

「——そうなんだよ。もう来ると思うんだけどね」

と事情を説明して、「頼むから待っていてくれよ」

「いいわ。でも、あんまり遅くなったら、他の人と行っちゃうから」と彼女がすねたように言った。

あれならまだ大丈夫。本当に怒ってれば、あんな軽口は叩かない。

「それにしても遅いなあ……」

ブツブツ言いながら、死体を置いた部屋へ戻る。

椅子に座って、台の上に白い布で覆われて横たわっている死体の、輪郭を眺めた。

確か十八の女の子だったな。可哀想に。病死、と一旦診断されたのだが、毒殺の疑いが起きて、有本が見ることになったのである。

十八か。人に恨まれて殺されるにはちよつと若過ぎるような気もする。澄子の奴も十八だが、頭の方はガキみたいなものだ。肉体的には充分すぎるほど大人なのだが。

肉体、死体。どっちも英語じゃボディだったな。これもボディとデートには違いない。

高田は苦笑した。

何か、物音がした。

「先生かな？」

廊下を覗いてみる。ガラスの覗き窓がついているのである。——しかし、誰がやって来

„...no jasně. Ale myslím, že už přijde,“ vysvětloval, co se děje, „tak na mě, prosím tě, počkej.“

„No tak dobře. Ale jestli to bude moc pozdě, půjdu s někým jiným,“ řekla otráveně.

Takže zatím to bylo v pohodě. Kdyby byla opravdu naštvaná, takhle by nevtipkovala.

„I tak je už pozdě,“ mumlal, když se vracel do místnosti s těly. Sedl si na židli a pozoroval obrys mrtvol, která ležela na pitevním stole otočena na bok a přikryta bílou látkou.

Byla to asi osmnáctiletá dívka. Chudinka. Původně byla jako příčina smrti určena nemoc, ale vyvstalo podezření na otravu jedem, a tak se na ni měl podívat Arimoto.

Osmnáct... jeden by si řekl, že byla příliš mladá na to, aby ji někdo z nenávis-
ti zabil. Sumiko je taky osmnáct, ale psychicky je to ještě děčko. Fyzicky zase
vypadá až moc dospěle. Živé nebo mrtvé tělo. Anglicky je oboje
,body' - ,tělo'. Není pochyb, že toto bude také ,rande s tělem'.

Takada se hořce pousmál.

Něco se ozvalo.

„Že by doktor?“ Zkusil nahlédnout do chodby – ve dveřích bylo totiž
prosklené okénko. Ale kdo by sem chodil? Asi se mu to jen zdálo.

るわけでもなさそうさ。気のせいだろうか？

ゴソツという音がした。が、外ではない。部屋の中だ。まさか。——風か何かで——。

高田は振り向いた。この部屋は窓などないのである。ガランとして、リノリウムの床が蛍光灯の光を青白く映し出している。

高田は部屋の中を見回した。何か音を立てそうな物があるかしら？　そして……死体を覆った布が、ずれて垂れ下っているのに気付いて、一瞬身震いした。

「馬鹿！　何を考えてるんだ！」

口に出して言ったが、声は震えている。——死体など珍しくもない。いつも仕事で見慣れているのだ、怖がるなんてどうかしてるぞ。

一人つきりで、しばらく死体のそばに座っていたので、神経質になっているんだな、と高田は思った。

「死人を人間だと思っから気味が悪いんだ」

ここへ入ったとき、先輩がそう言ったっけ。

「死人は物だ。いいか忘れるなよ」

そうさ、〈物〉なんだ。ただの〈物〉に過ぎないのだ。

高田は、大きく一つ息をつくくと、ずり落ちた布を直そうとして、ふとその手を止めた。

Ozvalo se bouchnutí. Ale nebylo to venku. Bylo to uvnitř místnosti. Hloupost! Asi vítr nebo něco. Ohlédl se. Okna tu ale nebyla. Nikde nic, na linoleové podlaze se pouze modrobíle odrazilo světlo zářivky. Rozhlédl se po místnosti. Je tu snad něco, co by mohlo dělat hluk? A potom... Všiml si, že látka byla z mrtvoly trochu sesunutá. V ten moment se rozklepal. „Hlupáku! Na co myslíš!“ vyletělo z něj, ale hlas se mu třásl. Mrtvoly pro mě nejsou tak neobvyklé. V práci jsem si na mrtvá těla zvykl. Jak to, že mě teď přepadl strach? Asi jsem trochu nervózní, protože tu nějakou dobu sedím úplně sám vedle mrtvoly, pomyslel si. „Budeš-li považovat zemřelé za lidi, bude tě to děsit,“ řekl mu nadřízený, když nastupoval. „Mrtvola je věc. Na to nezapomeň.“ Přesně tak, je to ‚věc‘. Nic víc než ‚věc‘. Takada zhluboka vydechl, a když chtěl látkou mrtvé tělo znovu přikrýt, s nataženou rukou se zastavil. Ucouvl a látku odhrnul.

„Mamá, co kdybys už šla spát?“ ve slovech Cutomu Ótaniho byla jasně znát otrávenost.

„Však ještě není ani 10 hodin,“ odvětila klidně Ótaniho matka a na synovo rozpoložení vůbec nedbala. „Starším lidem totiž stačí spát málo. Ale to spíš ty už bys měl jít na kutě, drahoušku. Jsi přece inspektor Prvního vyšetřovacího oddělení metropolitní policie.“

„Já už asi půjdu,“ zvedla se Jumie Kacukiová – detektiv ze stejného oddělení, Ótaniho podřízená a navíc přítelkyně.

„Aha, vážně? Neměli bychom zdržovat slečnu na vdávání,“ řekla Ótaniho matka a rychle začala sklízet se stolu. Ótani ji probodl pohledem, ale jeho matku takové věci nikdy netrápily. Přece jen bylo mezi ní a jejím jediným synem, kterému bylo přes třicet, pouto silné jako sekundové lepidlo.

„Děkuji vám za pohostění,“ řekla Jumie Kacukiová a uklonila se.

——瞬ためらってから、大きく布をめくった。

「ママ、もう寝たらどうだい？」

大谷努の言葉には、明らかにうんざりした気分が込められていた。

「まだ十時じゃないの」

大谷の母は平然として、息子の気分には全く配慮しなかった。「年寄りには睡眠時間が少なくていいんです。それより努ちゃんこそ寝た方がいいよ。何しろ警視庁捜査一課の警部殿なんだからね」

「私、もう失礼しますわ」

と、同じ一課の刑事で、大谷の部下、かつ恋人という立場にある香月弓江は腰を浮かした。

「あらそう？ 嫁入り前の娘さんをあまり引き止めちゃ却って迷惑ね」

と大谷の母は速やかにテーブルの上を片付け始めた。

大谷は母の方をこれ見よがしににらんだが、もとよりそんなことを気にする母親ではない。何しろ母一人子一人、三十代も半ばの息子にべったりと瞬間強力接着剤並みの強度でへばりついているのである。

「どうもごちそうさまでした」

Jumie byla čtyřicetiletá mladička vyšetřovatelka. Díky své drobné postavě a okouzující tváři vypadala na dvacet. Ótaniho matce se samozřejmě nelíbila žádná žena, která se přiblížila k jejímu synovi. Ótani chtěl, aby se Jumie s matkou aspoň trochu sblížily, a proto ji pozval na večeři, situace se však vůbec nezlepšila.

„Odvezu tě na nádraží,“ řekl Ótani.

„Co kdybys jí zavolal taxík,“ ozvala se matka.

„To by teda nešlo. Vezmu ji na nádraží. Hned se vrátím,“ vzepřel se Ótani, popohnal Jumii a vyšli ven. Nastoupili do Ótaniho auta a Jumie se zdvořile uklonila k matce stojící na zápraží.

„Proboha, ta moje máti...“ povzdechl si Ótani, když auto vyjelo na noční silnici.

„Mně to nevadí,“ řekla Jumie s úsměvem.

と香月弓江は頭を下げた。

弓江は二十四歳の若々しい女刑事。二十歳ぐらいにも見られるほど、小柄で愛らしい顔立ちをしている。

当然、大谷の母としては、息子へ近づく女は総て気に入らないというわけで、こうして、大谷がせっつかく少しでも弓江と母を親しくさせようと、弓江を夕食に招いたのに、ちっとも事態は好転していないのだった。

「じゃ、駅まで送ろう」

と、大谷は言った。

「タクシーでも呼んであげたら？」

と母が言う。

「そうはいかないよ。ともかく駅まで送って来る。すぐ戻るから」

大谷は強引に言っつて、弓江を促して玄関から外へ出た。

大谷の車へ乗って、弓江は玄関に立って見送る大谷の母へ、頭を下げた。

「——全く、お袋ときたら」

車が夜道へ走り出すと、大谷はため息をついた。

「気にしていませんわ、私」

と弓江が言っつて微笑んだ。

„Když se dozvěděla, že přijdeš, odložila maso, které měla v plánu grilovat, a místo toho objednala nudle.“

„Moc nad tím přemýšlíš.“

„Ne, vážně. Navíc z nechvalného bistra tady poblíž, odkud jsme nikdy neobjednávali.“

Jumie zadržovala smích. „Je to zajímavá osoba, tvoje matka.“

„No, zajímavá...“ Ótani se hořce pousmál: „Pomáhá mi, jak jsi vždy taková pozitivní.“

„Nemá smysl se tím rozčilovat.“

„Promiň. Ale i máti určitě dřív nebo později...“ Ótani zastavil auto na kraji cesty kousek před nádražím. „Už jsem si myslel, že s námi nastoupí do auta.“ Ótani objal Jumii a přitáhl si ji k sobě.

„Pane inspektore...“ Jumie neodporovala.

„Přestaň s tím inspektorem.“

「君が来ると知ったら、せっかく焼くつもりだった肉を引っ込めて、わざわざソバ屋から出前を取るんだからな」

「でも、それは考えすぎですわ」

「いや、それもこの辺じゃまずいんで取ったことのないソバ屋なんだぜ」
弓江は吹き出した。

「——面白い方ですね、お母様って」
「面白い、か」

大谷が苦笑して、「君がそうしていつも朗らかにしてくれてるんで、助かるよ」

「焦ったって仕方ありませんもの」
「すまないね。お袋もその内にはきつと……」

大谷は駅の少し手前で、車を道のわきへ寄せて停めた。「一緒に車へ乗って来るかと思つたよ」

大谷は弓江の体へ腕を回して抱き寄せた。

「警部……」

弓江は逆らいはしなかった。

「『警部』はやめてくれ……」

「でも——」

二人の顔が近づく。

「何だ？」

「ここ、駐車禁止ですよ」

唇が触れ合った。——人通りのない、静かな暗い道である。大谷は力強く弓江を抱きしめ、弓江も息を弾ませてそれに応じて行った。このまま行くと、「停車」でなく明らかに「駐車」とみなされるところだった。

突然、電話のブザーが鳴り出して、二人はあわてて離れた。

「畜生！ またお袋だ！」

大谷はいまいましたに言った。

「お母様、きつと超能力をお持ちですわ」

大谷は受話器を取った。

「もしもし」

「お邪魔だったかい？」

「ママ、何の用なのさ？」

「今、有本さんから電話があつてね」

「検死官の？——ああそうか、例の毒殺された女の子のことだな」

「それですぐに死体置場へ来てほしいってさ」

„Ale...“ Jejich tváře se k sobě přiblížily.

„Co je?“

„Je tu zákaz stání.“ Jejich rty se setkaly. Okolo nebyla ani noha, byla to tichá a tmavá ulice. Ótani ji silně objal a ona objetí opětovala. Když to takto půjde dál, nebude to už ,zastavení, ale jasné ,stání‘.

Vtom zazvonil telefon. Vylekaně se od sebe odtrhli.

„Sakra! Zase máti,“ rozčílil se Ótani.

„Tvoje matka je určitě obdařena nějakými nadpřirozenými schopnostmi.“

Ótani zvedl telefon: „Haló.“

„Snad neruším?“

„Mamá, co chceš?“

„Právě volal Arimoto.“

„Koroner? Aha, asi kvůli tomu otrávenému děvčeti.“

„Chce, abys hned přijel do márnice.“

「今から？」

「そうだよ。着替えは出しといたからね。パンツも替えて行くんだよ」
大谷は咳払いをして、弓江の方をチラリと見た。

「一体何だってこんな時間に……。結果なら明日でもいいのに」
「それがね」

と大谷の母は言った。「死体がどこかへ歩いてっちゃったそうだよ」

「僕は布をめくってみたんです」

と高田は言つて、空になった台の方を手で示した。「そしたら……」
言葉を切つて身震いすると、

「あの娘が、目を開いてこつちを見上げてたんです。そして——笑ったんですよ！」
大谷と弓江は思わず顔を見合わせた。

「それで？」

と大谷が訊いた。

「それで——後は分かりません。気絶しちまったんです」

高田は頭をかいて、「でも、本当なんですよ。夢でも何でもありません」
と言いつつするように言った。

„Teď hned?“

„Ano. Už jsem ti připravila oblečení na převlečení. Převlíkneš si i spodky.“
Ótani si odkašlal a rychle pohlédl na Jumii.

„Co se mohlo stát, že volá v tuhle hodinu? Pokud se jedná o výsledky, mohl mi je předat i zítra.“

„Jde o to,“ řekla Ótaniho matka, „že mrtvola prý někam odkráčela.“

„Zkusil jsem odhrnout látku,“ vyprávěl Takada a ukázal na prázdný pitevní stůl, „a tehdy...“ zarazil se a roztřásl, „mělo to děvče otevřené oči a vzhlíželo na mě. A... usmálo se.“

Ótani a Jumie na sebe bezmyšlenkovitě pohlédli.

„A?“ zeptal se Ótani.

„A pak už nevím. Omdllel jsem.“ Takada se podrbal na hlavě: „Ale je to vážně pravda. Určitě to nebyl sen nebo tak něco,“ řekl, jako by se vymlouval.

「ここへ勤めてどれくらいだ？」

「三年です」

三年か。それだけ毎日死体を見て過ごしていれば、恐怖心で妄想に取りつかれることもあるまい。

「それは何時頃だね？」

「ええと……九時半にちよつと電話をして……十時ちよつと前だと思ひます」

「ふむ」

どうも捉えどころのない話である。——大谷は、高田に、表へ出ているように言った。

「どういふことでしょうか？」

と弓江は言った。

「奴が嘘をついてるのか、でなきゃ、酔っ払っていたかだ」

「酔ってるようには見えませんでした」

「うん。しかしまさか、本当に死人が生き返って……。有本さんは？」

「さあ。さつきフラツと廊下へ出て行かれましたけど」

「しようがないな……。この娘、何といったっけ？」

「土井清子です、確か」

弓江は手帳を取り出して開いた。「間違いありません」

„Jak dlouho tady pracujete?“

„Tři roky.“

„Tři roky? Po takové době každodenního pohledu na mrtvá těla by ho už neměly přepadat halucinace z hrůzy.“

„V kolik hodin se to asi stalo?“

„No, v půl desátý jsem si tak trochu zatelefonoval, takže asi něco před desátou.“

„Hmm.“ Ótani si pomyslel, že takovému příběhu se dá jen stěží uvěřit, a poslal Takadu ven.

„Co to asi znamená?“ řekla Jumie.

„Buď lže, anebo byl opilý.“

„Nepřipadal mi opilý.“

„To ne, no. Ale že by opravdu ožila mrtvola... A co Arimoto?“

„Nevím, před chvílí odběhl na chodbu.“

„Nedá se nic dělat. Jak že se jmenovalo to děvče?“

„Myslím, že Kijoko Doiová,“ Jumie vytáhla notes a otevřela ho, „ano, je to tak.“

„Takže ona zkolabovala na narozeninové oslavě.“
„Přesně tak, dneska měla Kijoko Doiová narozeniny. Slavila se svými příbuznými a rodinou, když vtom se jí zničehonic udělalo špatně a do nějakých dvou minut byla mrtvá.“
„Pokud se ale pamatuju, byl tam lékař.“
„Ano, mezi příbuznými byl lékař. Podle jeho slov měla odjakživa špatné srdce a vzrušení z té oslavy na ni bylo prostě moc.“
„A ten lékař sepsal i úmrtní list.“
„Ano.“
„Jenomže ještě dneska večer někdo volal na policejní stanici a tvrdil, že to byla vražda, že Kijoko Doiovou někdo otrávil.“
„Což znamená, že ji musel prohlédnout doktor Arimoto, že?“
„Jenomže tělo, jak se zdá, zmizelo. Jak je to možné?“
Pokud to opravdu byla otrava, uvažovala Jumie. „Neřekl byste, že se pachatel zalekl ohledání těla, a tak ho přemístil?“
„To jsem si také myslel,“ přikývl Ótani. „To by ale znamenalo, že nám Takada lhal.“

「誕生日の集まりで倒れたんだっただかな」

「そうです。今日が土井清子の誕生日で、家族、親族が集まって、パーティーがあったんです。その席上、突然苦しみ出して、一、二分で死んでしまったんですね」

「確か医者がいて——」

「ええ、親族の中に医者がいます。その話では普段から心臓が悪かったそうで、誕生日のパーティーで興奮したのが応えた、と言っています」

「死亡診断書もその医師が出した」

「はい」

「ところが夕方になって、警視庁へ、あれは殺人だ、土井清子は毒を飲まされたんだという電話があった」

「そこで有本先生に調べてもらうことになった、ということですね」

「ところが死体が消えた、か……。どういうことだ？」

「もし毒殺が事実だったら？」

と弓江は考えながら、「死体を調べられるのを恐れて犯人が運び出したとも考えられませんか」

「僕もそう思ったよ」

と大谷は肯いた。「そうになると、高田は嘘をついていることになる」

「そこがちょっと引つかかるんですけど」
「どうして？」

「嘘をつくのなら、もう少し本当らしい嘘をつくんじゃないですか？ 死体がニッコリ
微笑んだ、なんて、誰も本気にしないでしよう」

「なるほど。それもそうだな」
と、大谷は肯いた。「しかし、本当とも思えないじゃないか」
そこへドアが開いて、

「いや、一概に嘘とも言えんぞ」
と言いながら、有本が入って来た。——温厚な人柄の検死官である。

「有本さんまでそんなことを——」
と大谷が渋い顔になる。

「一旦死んだと思われて、その実、仮死状態になっていただけ、という例はいくつかある」

「じゃ、今回もそれだと？」

「それにしては妙なこともある。こんな所で仮死状態からさめれば、驚いて戸惑うはずだ。見も知らぬ男に笑いかけたりするだろうか」

「じゃ、有本さんの考えは？」

„Tady to ovšem poněkud vážne.“

„Jak to?“

„Když už by měl lhát, nevymyslel by si trochu uvěřitelnější lež? Nikdo přece nebude brát vážně, že se na něj široce usmála mrtvola.“

„Na tom něco bude,“ přikývl Ótani. „Přesto, dá se to považovat za pravdivé?“
Vtom se otevřely dveře a vešel přívětivý koroner Arimoto se slovy: „Nemůžeme ale ani tvrdit, že to je úplná lež.“

„I vy, pane Arimoto?“ zamračil se Ótani.

„Existuje několik případů, kdy se předpokládaná smrt ve skutečnosti ukázala jen jako zdánlivá.“

„Takže říkáte, že je to tak i v tomto případě?“

「私は死体なしじゃ考えが浮かばないんだよ」

と、真面目な顔で有本は言った。

「有本さん、なぜ高田って人の話を本^{ほん}当^だだ、と思うんですの？」

「ん？——ああ、そりゃなあ……」
と、有本はちよつとためらつてから、「私はその娘に、この建物の前ですれ違つたんだよ」

大谷と弓江はしばし言葉がなかった。

「いや、まあ——その娘だったかどうかは分からんよ」

と有本は続けて、「私は前に見とらんのだからな。しかし、十時少し過ぎに、私がかこの裏口を開けて入つて来ると、ちよつと十八ぐらいの娘が廊下をやって来た。仕事で残つとつたのかと思つて、『ご苦労さん』と声をかけると、ちよつと会釈をして出て行つた」

「ど、どんな服装でした？」
「裏口のあたりは薄暗いからな、よく分からんが、何か黄色っぽいワンピースを着とつたよ。うだ。髪が長くてな」

「香月君」

大谷は弓江に、「高田を呼んでくれ」

と言いつけた。高田がすぐに飛んで来て、有本の話に肯いた。

„I když budeme předpokládat, že to tak je, pořád je na tom něco divného. Jestli se tady probudila ze stavu zdánlivé smrti, měla by být překvapená a zmatená. Ale jen tak se usmívat na muže, kterého nikdy neviděla?“

„Co si o tom tedy myslíte?“

„Když nemám tělo, nemyslí mi to,“ řekl Arimoto s vážnou tváří.

„Proč si ale myslíte, že výpověď toho Takady je pravdivá?“

„Hm, to máte tak,“ Arimoto nepatrně zaváhal, „právě jsem to děvče potkal před budovou.“

Ótani a Jumie na zlomek vteřiny ztratili řeč.

„Já ale nevím, jestli to byla opravdu ona,“ pokračoval Arimoto. „Předtím mi to nedošlo, ale krátce po desáté, když jsem otevřel zadní dveře a vstoupil, vycházela proti mně zrovna osmnáctiletá dívka. Říkal jsem si, že se asi zdržela v práci, tak jsem jí popřál dobrou noc a ona jen pokývla hlavou a odešla.“

„Co-co měla na sobě?“

„U zadního vchodu je přítmí, takže to nebylo moc poznat, ale vypadalo to jako šaty do žluta. Vlasy měla spíš delší.“

„Kacukiová,“ řekl Ótani Jumii. „Zavolej Takadu.“

Takada okamžitě přiběhl a Arimotovu tvrzení přikývl.

„Ano, určitě na sobě měla žluté šaty. Na prsou měly bílou krajkovanou květinu.“

„To je pravda, už si taky vzpomínám,“ přikývl Arimoto.

Ótani a Jumie na sebe pohlédli a povzdechli si. Zdálo se, že se to ještě pěkně zamotá.

2.

„Omlouvám se za vyrušení,“ řekla Jumie.

„Ale to nic.“

Micuo Doi zahalený v bílém plášti se samolibě napřímil a rozvalil se na pohovce. „Jde o Kijoko?“

„Ano, měla bych nějaké otázky ohledně příčiny smrti.“

„Bylo to přece srdce,“ opáčil ihned doktor Doi. „Zbývalo jí tak půl roku, jenom to přišlo poněkud dříve. Je mi jí líto, ale takhle odešla, aniž by trpěla.“

「ええ、確かに黄色いワンピースを着ていたと思います。胸元に白いレースの花がついていて……」

「そうだった、私も憶えとるよ」と有本が肯く。

大谷と弓江は顔を見合せて、ため息をついた。こいつはどうも厄介なことになりそうだ……。

2

「——お仕事中、お邪魔しまして」

と、弓江は言った。

「いやいや」

白衣に身を包んだ土井光夫はかなり尊大に構えて、ソファにふんぞり返った。「清子のことでは何か……」

「はい。実は死因についておうかがいしたいのですが」

「ありゃ心臓ですよ」

と土井医師は即座に言った。「もって後半年、というところでしたからな。それが少し

早まった。——可哀想だが、そう苦しまずに逝ゆきました。それがせめてもの慰めですな」

「土井清子さんのご両親は三年前に亡なくなっているんですね」

「そうです。飛行機事故でした」

「医師せんせいは、清子さんのお父様の——」

「弟です」

「清子さんの後見のような立場でいらしたわけですね」

「まあ、そんな所ですね。清子も頼たのまってくれていましたから」

「昨日が清子さんの十八歳の誕生日だったとか」

「ええ。そのパーティで少々興奮きんしすぎたのが命取りになったようです」

「何か特に興奮するようなことがあったんでしょうか？」

「いや別に……。めったに会えない親戚などに会ったせいではないかと思いますがね」

「そう言うてから、土井医師は、「しかし……なぜ警察がそんなことを？」

「やっと出たか、と弓江は思った。この質問が最初に出ないのはおかしい、と思っていたのである。警察が来るのを予期していたとしか思えない。」

「清子さんは毒殺されたのだという匿名どくめいの電話があったのです」

「何ですって？ 馬鹿らしい！ 私も医者ですぞ。少しでも妙なところがあればその筋へ報告します！」

Alespoň toto je útěchou.“

„Rodiče Kijoko Doiové zemřeli před třemi lety, že?“

„Ano, při letecké nehodě.“

„Otec Kijoko byl váš...“

„Starší bratr.“

„Takže jste byl vlastně v roli opatrovníka Kijoko.“

„Ano, tak nějak. Kijoko se na mě také spoléhala.“

„Včera slavila osmnácté narozeniny.“

„Ano. Zdá se, že ji to přílišné rozrušení stálo život.“

„Stalo se něco konkrétního, co ji mohlo tak rozrušit?“

„Ne, nic zvláštního, spíš si říkám, jestli to nebylo tím setkáním s příbuznými, se kterými se jinak neměla možnost vidět,“ poznamenal doktor Doi.

„Nicméně, proč se o to policie tak zajímá?“

Konečně na to přišlo, pomyslela si Jumie. Je zvláštní, že tuto otázku nepoložil už na začátku, uvažovala. Co jiného si myslet, než že příchod policie očekával.

„Měli jsme totiž anonymní telefonát, že byla Kijoko otrávena.“

„Co prosím? To je hloupost! Já jsem taky lékař, kdyby se vyskytlo něco sebeméně podivného, nahlásil bych to!“

驚いて腹を立てたふりはしているが、どうにもまずい演技だ。

「話は変わりますが——」

弓江は至って事務的な口調を保って、「清子さんにはご両親の財産が遺されていたんでしょうか？」

「それはまあ——多少——」

と言いつつしている。

「調べればすぐに分かるのですが、お話を伺っておいた方が早いと思ひまして」

嘘をついてもむだだ、と示唆してやったのである。さすがに医者だけあって馬鹿でもないと思ひえ、

「確かに、清子はその土地、家を含めてかなりのものを相続しました」と肯いた。

「どれくらいのものですか？」

「三億か四億といったところでしょう」

私の給料の何十年分かしたら、とつい考えて、弓江はあわてて頭を振った。

「でも十八の女の子に——」

「昨日までは十七でした。私と、それから妹がその管理を任されていました」

「そうでしたか。——で、清子さんはどの時点で財産を運用できることになっていまし

Byl překvapený a jednal, jakoby ho to popudilo, ale stejně to byl mizerný herecký výkon.

„Obraťme list,“ Jumie se velice snažila zachovat si profesionální tón: „Kijoko byl zanechán majetek po rodičích, že ano?“

„No, vlastně... víceméně,“ znejistěl.

„Kdybych si to vyhledala, věděla bych to hned, ale říkala jsem si, že bude rychlejší, když mi to povíte vy,“ naznačila mu, že lhát je zbytečné. Přece jen byl doktor a jako hlupák nevypadal.

„Nepochybně, když připočítáme pozemek a dům, zdělila toho celkem dost,“ přikývl.

„Jak moc?“

„Asi tři sta nebo čtyři sta miliónů.“

Kolik desítek let mého platu to asi je? pomyslela si Jumie bezděky a spěšně zatřásla hlavou. „Ale osmnáctileté dívce...“

„Do včerejška jí bylo sedmnáct. Správa byla svěřena mně a potom ještě mladší sestře.“

„Aha, takže kdy by s tím majetkem mohla nakládat Kijoko?“

た？」

「二十歳です」

弓江は肯いた。するとまだ二年あったわけである。土井医師はちよつと不安氣に、
「あの——妙に勘ぐらないで下さい。私も妹も金銭的には余裕のある生活をしています。
清子の財産に手をつけるようなことを——」

「そんなつもりで伺っているではありませんわ
と、弓江は微笑んだ。

「そうですか。いや、妙な噂でも立つと、立場上、その……」

「よく分かっております」

「それで……清子の遺体の方は……」

「一応、警察で調べさせていただと思いますが……」

「しかし、調べてもむだだと思ひますが」

「何も問題はないわけでしょう？」

「そ、そりやそうです」

「それなら調べておいた方が、却つて噂も立てられずに済むのではありませんか」
弓江の滑らかな言ひ方には、何となく抗^{あらが}し難いものがあるとみえる。

「いやそれはその通りですな。で、もう解剖されたのですか？」

„Ve dvaceti letech.“

Jumie přikývla. To znamená, že zbývaly ještě dva roky.

Doktor Doi trochu znejistěl: „Podívejte, nepodezřívajte mě prosím z něčeho nekalého. Z finančního hlediska si já i sestra žijeme velmi dobře. Vztáhnout ruku na majetek Kijoko…“

„To jsem samozřejmě neměla v úmyslu říct,“ usmála se Jumie.

„Opravdu? Kdyby se roznesly nějaké pomluvy, v mém postavení…“

„Tomu dobře rozumím.“

„A jak to vypadá s tělem Kijoko?“

„Zatím jsem si říkala, že to necháme prošetřit policií.“

„Ale podle mě už vyšetřování nemá smysl.“

„Nemůžete s tím přece mít žádný problém?“

„Ne... ne, to nemám.“

„A tím, že se to vyšetří, se spíše vyhneme vytváření fám, ne?“
uhlazenému způsobu, jakým Jumie mluvila, se z jakéhosi důvodu nedalo odporovat.

„To máte asi pravdu. A už jste provedli pitvu?“ prohlížel si zkoumavě Jumii.

と探るように弓江を見る。

「解剖……できるかどうか分かりませんが……」

「といいますと？」

「清子さんが行方不明なものですから」

「行方不明？」

「ええ。どうやら自分で歩いて死体置場から出て行かれたようなんです。もしこちらへみえたらご連絡下さい。——どうもお邪魔しました」

土井医師はポカンとしてソファに座っていた。

表へ出ると、弓江は土井医院の建物を見上げた。かなりお金がかかっているわ、と思った。借金で苦しんでいたとしても不思議はない。

弓江はグルリとその新築された家の周囲を回ってみた。ガレージにはベンツと、どこか外国のスポーツカー。きつとぐうたら息子でもいるのだろう。

弓江はふと足を止めた。——土井の家の通用口の所に、若い男が立っている。二十三、四というところか。背広にネクタイというスタイルがよく合って、そう怪しげな風体ではないが、しかし、しきりに通用口のインタホンと押し問答をしているのだ。

「ともかく取り次いでくれ！」

„Pitvu... nevím, jestli ji budeme moci provést.“

„To znamená co?“

„Kijoko je totiž nezvěstná.“

„Nezvěstná?“

„Ano. Zdá se, že sama po vlastních odkráčela ven z márnice.“

Kdybyste ji tu viděl, dejte nám prosím vědět. Promiňte mi to vyrušení.“

Doktor Doi si s otevřenou pusou sedl na pohovku.

Když vyšla ven, vzhlédla Jumie k domu doktora Doie.

Musel stát docela dost peněz, pomyslela si. Nebylo by divné, kdyby ho trápily dluhy. Zkusila se projít kolem vily, která zářila novotou.

V garáži byl Mercedes a nějaké sportovní auto zahraniční značky.

Určitě má ještě marnotratného syna. Jumie se zastavila. U bočního vchodu do Doiova domu stál mladý muž. Mohlo mu být asi dvacet tři nebo dvacet čtyři let; oblek s kravatou mu dobře padl. Sice nevypadal podezřele, ale dohadoval se s někým v interkomu u bočního vchodu.

„Prostě ty dveře otevřete!“ říkal značně rozčileným tónem.

Z interkomu se však ozvala úsečná odpověď: „Pan doktor je teď zaneprázdněn.“
„Mám důležité informace o jeho zesnulé neteři. Prosím vás...“
„Ne, odejděte prosím.“ Muž potom křičel a volal, ale interkom úplně ztichl, jakoby na něj chtěl vypláznout jazyk.
„Sakra!“ muž do interkomu praštil a s bolestivým úpěním třepal rukou, když odcházel. Jumie užuž vyprskla smíchy, ale nemohla si nechat utéct příležitost.
„Počkejte!“ promluvila na něj.
„Potřebujete něco?“ muž se na ni nedůvěřivě podíval:
„Jestli něco prodáváte, tak mě omluvte.“
„Jsem totiž...“ vytáhla z tašky policejní průkaz a ukázala mu ho.
Muž vykulil oči.

と、かなり苛立っている声だ。しかし、インタホンからは、

「先生はお忙しいので——」
とそっけない返事。

「亡くなった姪ごさんのことで大事な話があるんだ！ 頼むから——」
「だめです。お帰り下さい」

それっきり、男が呼べど怒鳴れど、インタホンはアカンベ——こそしなかったが、黙殺している。

「畜生！」

と男はインタホンをゴツンと殴って、「イテテ」
と手を振りながら歩き出した。弓江は吹き出しそうになったが、ここは見逃す手はない。

「ちよっと——」
と声をかけた。

「何か用？」

と男はうさくさい目つきで、「セールスならごめんだよ」
「こういう者です」

弓江は、バッグから警察手帳を出して見せた。男が目を丸くする。

「——じゃ、清子さんと婚約なさってたんですか？」
と弓江は驚いて言った。「彼女はまだ十八だったんでしょ？」
「十八になったら結婚しよう」と約束していました」
喫茶店の奥の席。青年の名は三谷秀二といった。二十四歳のサラリーマンである。
「彼女、心臓が悪かったでしょう。早く一緒になりたかったんですね」
「分かります」
と弓江は肯いた。「昨日のパーティーには出ていたんですの？」
「ええ、いいえ、両方ですね」
「どういうこと？」
「つまり公式には招待されていなかったけど、彼女の部屋で待っていたんです」
「ああ、なるほど。じゃ彼女が倒れたのは見ていなかったんですね？」
「いえ、それが階段の上から眺めていたんですよ」
「上から？」
「そう。あそこはちょうど広間の上が吹き抜けになってるんで、二階の手すり越しに見下ろせるんです」

パーティーの席には、土井清子の他に、叔父の土井医師夫婦、叔母の山本実子、清子の母

„Takže vy jste byl snoubenec Kijoko?“ řekla Jumie překvapeně.
„Ale vždyť jí bylo teprve osmnáct.“
„Slíbili jsme si, že až jí bude osmnáct, vezmeme se.“
Seděli uprostřed kavárny. Mladík řekl, že se jmenuje Šúdži Mitani .
Byl to čtyřiadvacetiletý úředník.
„Měla totiž slabé srdce, víte? Chtěli jsme být rychle spolu.“
„Chápu,“ přikývla Jumie. „Byl jste na včerejší oslavě?“
„Ano a ne, vlastně obojí.“
„Co to znamená?“
„Tím myslím, že jsem oficiálně pozván nebyl, ale čekal jsem v jejím pokoji.“
„Aha, rozumím. Takže jste neviděl, jak se zhroutila.“
„Ale ano, viděl jsem to seshora ze schodiště.“
„Seshora?“
„Ano. Přesně nad halou je totiž výklenek
a od zábradlí druhého patra tam je vidět.“

Kromě Kijoko Doiové na oslavu přišli také její strýc, doktor Doi s manželkou, teta Čikako Jamamotová a asi dvacet osmi nebo dvaceti devítiletý mladík Kóiči Učida jako příbuzný z matčiny strany.

„Vše nejlepší k osmnáctinám,“ popřál Kóiči Učida a předal Kijoko balíček převázaný stuhou.
„Děkuji mnohokrát,“ začervenala se Kijoko, když dárek přijímala. Protože byla často nemocná a skoro nikdy nevycházela ven, byla Kijoko bílá jako stěna. Dnes jí však při pohledu na narozeninový dort zčervenaly tváře.
„Konečně osmnáct, Kijoko,“ řekl doktor Doi.
„Opravdu. Uběhlo to jako voda a ty už jsi dospělá,“ dodala se slzami v očích Čikako Jamamotová.
„Přestože se rodičům stalo něco takového, ty jsi to nevzdala a vydržela to,“ pravila Fumie, žena doktora Doie.
„Díky vám všem,“ zamumlala Kijoko tichým hlasem, „jsem i já konečně dovršila osmnáct let a mohu být považována za dospělého člověka. Jsem vám moc vděčná,“ a uklonila se.

方の親類で、内田耕一という二十七、八の青年が来ていた。

「十八歳、おめでとう」

と、内田耕一がリボンをかけた小箱を清子へ贈った。

「どうもありがとう」

清子は頬を赤らめて受け取った。——病気がちで、いつもほとんど外へ出る事がないので、清子は透き通るような、青白い頬をしていたが、今日ばかりはいくらか上気した顔で、目の前のバースデーケーキを見ていた。

「清子もとうとう十八だね」

と土井医師が言った。

「本当にね。いつの間にかすっかり大人になって……」

と山本実子が感慨深げに言った。

「ご両親があんなことになって——でも、それに負けないで、よく頑張って来たわね」

土井医師の妻、文恵が言った。

「みなさんのおかげです」

と、清子は静かな声で言った。「私もやっと十八で、世間並みにいえば一人前になりました。——ありがとうございました」

と頭を下げる。

「そんな他人行儀なことを……」

「そうよ、清子ちゃん、何も気にしなくていいのよ」
清子はちよつと四人の顔を見回して、

「実は——みなさんにお話したいことがあるんです」
と言った。

「何だね、言っごらん？」

と土井医師が言った。

「私も今日で十八ですし、いつまでも叔父さんや叔母さんたちのお世話になっているわけにもいきません」

「あら、清子ちゃん」

と、土井文恵が、愛想よく笑いながら、「そんなことちつとも構わないのよ。あなたは働きに出られるような体じゃないんだから」

「そうだよ」

と、内田耕一が身を乗り出すようにして、「もう二、三年、この家でゆっくり養生して、それから、僕のお嫁さんになってくれればいいのさ」

みんなが笑った。——清子は静かに微笑んでいたが、笑い声がおさまると、

「私、結婚します」

„Nemusíš tak zdvořile.“

„Opravdu si nemusíš s ničím dělat starosti, Kijoko.“
Kijoko všem čtyřem letmo pohlédla do tváře.

„Víte, chtěla jsem vám něco říct,“ odpověděla

„O co jde?“ zeptal se doktor Doi, „jen povídej.“

„Protože je mi už dneškem osmnáct, nemůžu být dále závislá na strýčkovi a tetičce.“

„Ale no tak,“ řekla s přátelským úsměvem Fumie Doiová,
„s tím si vůbec nedělej starosti. Ve svém stavu přece nemůžeš chodit do práce.“

„Přesně tak,“ předklonil se Kóiči Učida, „ještě dva, tři roky se tady doma budeš pomalu léčit a potom by ses mohla stát mojí ženou.“

Všichni se smáli. Kijoko se také tiše smála,
ale když smích utichl, dodala: „Budu se vdávat.“

と言った。

ちよつと、戸惑ったような沈黙。——清子は続けて言った。

「私、今、お付き合ひしている方がいるんです。結婚の約束をしました。十八歳になったから、結婚をしようと言っていたんです。——黙っていてすみません。でも、私の体の具合からいって、いづどうなるかも分からなかったので、言わなかったんです」

「いや、参ったね、こりゃ……」
と、無理に笑顔を作った。

「耕一さん、ごめんなさい」

「いや、君が謝ることなんかないよ。こればかりは昨日と今日で変わったからって文句は言えない。——幸運な相手は誰なんだい？」

「三谷秀二さんといいます。ごく普通のサラリーマンですわ」

「しかしね、清子」

と土井医師は言った。「君の体はまだ十分に——」
「よく分かっています」

と清子は遮って、「だからこそ、今結婚したいんです。この先、よくなる可能性もありますけれど、悪くなるかもしれない。——それなら、今、好きな人と一緒になっておきた

Nastalo lehce zmatené ticho. Kijoko pokračovala: „Já totiž s někým chodím. Dali jsme si svatební slib. Až dovrším osmnáct let, vezmeme se.

Omlouvám se, že jsem to držela v tajnosti.

Vzhledem k mému zdravotnímu stavu se může kdykoliv cokoliv stát, proto jsem vám to neřekla.“

Kóiči Učida se vzpamatoval z šoku: „Ale ne! Tak to mám bohužel smůlu,“ vyloudil nucený úsměv.

„Kóiči, hluboce se omlouvám.“

„Ne, vůbec se neomlouvěj. Nemůžu se přece zlobit kvůli něčemu takovému. Kdo je ten šťastný?“

„Jmenuje se Šúdzi Mitani. Je to řadový úředník.“

„Ale, Kijoko,“ řekl doktor Doi, „jsi stále dost...“

„To velmi dobře vím,“ přerušila ho Kijoko, „a právě proto se chci vdát.

V budoucnu se možná uzdravím, ale taky se to může zhoršit.

Pokud se tak stane, chtěla bych být po boku milované osoby.“

いんです」

土井文恵が、山本実子と顔を見合わせて、

「でも……ねえ、一言ぐらい前もって私たちに相談してくれれば……」
と不服げである。

「いいじゃありませんか！」

内田耕一が明るい声になって、「清子さんにも、自分で幸福をつかむ権利があります。みんなで祝福してあげましょう」

「ありがとう、耕一さん」

清子が感謝の目を向けた。

「さあ、乾杯だ。シャンパンを注いで」

耕一が言うと、みんな洪々グラスへシャンパンを注いだ。

「ああ、そうだ。清子さん、まずローソクの火を吹き消さなくちゃね」

「はい」

清子が肯く。

「ちよっと待って——」

耕一が走って行って、部屋の明りを消した。テーブルの上のローソクの火だけが揺れて、客たちの顔を照らし出した。

Fumie Doiová a Čikako Jamamotová se na sebe podívaly.
„Kdyby ses alespoň zmínila předem a poradila se s námi,“ namítly.
„Vždyť je to přece dobrá zpráva!“ řekl Kóiči Učida zvesela,
„I Kijoko má právo převzít štěstí do vlastních rukou.
Všichni jí požehnejme!“
„Díky, Kóiči,“ pohlédla na něj Kijoko s vděkem.
„Tak tedy na zdraví. Nalijte si šampaňské,“ řekl Kóiči
a všem váhavě rozlil šampaňské do sklenic.
„Nejdříve však musíš sfouknout svíčky.“
„Dobře,“ souhlasila Kijoko.
„Počkej chvíli,“ rozběhl se Kóiči a zhasl pokojové světlo.
Tváře hostů ozařoval jen mihotavý plamen svíček.

„Honem je sfoukni.“

Kijoko se nadechla a osmnáct svíček jednu po druhé sfoukla. Místnost pohltila tma. Potom bylo slyšet, jak Kóiči běžel a pomalu se rozsvěcela světla.

„A teď na zdraví,“ řekl Kóiči.

Aniž by na sobě dali cokoliv znát, ostatní tři zdráhavě pozvedli sklenice.

„Kijoko, gratuluji ti k narozeninám a svatbě,“ řekl Kóiči. Sklenice zacinkaly.

3.

„Okamžik poté se prý Kijoko udělalo zle,“ řekla Jumie.

„Hmm,“ Ótani zakroutil hlavou.

„Sakra! Nezkontroloval jsem skleničky!“

„Bohužel je prý okamžitě uklidili.“

„Tento případ bude opravdu komplikovaný,“ usilovně přemýšlel Ótani.

「さあ、火を消して！」

清子が息を吸い込むと、十八本のローソクを次々に吹き消した。一息で全部が消えた。暗闇が部屋を包んだ。また耕一が走って行く音がして、少しして明りが点く。

「さて、乾杯だ」

と耕一が言った。——気の弾まない様子はずの他の三人も、渋々とグラスを取り上げる。

「清子さん、誕生日並びに結婚、おめでとう！」
と耕一が言った。グラスが鳴った。

3

「その少し後で、清子さんは苦しみ出したんだそうです」と、弓江は言った。

「ふむ……」

大谷は首を振って、「グラスも調べなかったんだな、畜生！」

「すぐに片付けてしまったそうですわ」

「何とも厄介だな、この一件は」

大谷は考え込んだ。

„Nesmíš nad tím pořád tak dumat!“ Ótaniho matka otevřela balíček. Byl v něm oběd.

Všichni tři obědvali v malém parku mezi mrakodrapy, kam se chodilo o přestávce. Foukal osvěžující vítr a bylo to příjemné odpoledne.

„Drahoušku, to je tvé oblíbené terijaki, dej si.“

„Ano, mamá.“

Ótani se dal do jídla a trošku se přitom začervenál.

Jumie měla k obědu hamburger a colu v kelímku, které si donesla z blízkého McDonaldu. „Je to jednoduché schéma,“ řekla, zatímco se cpala hamburgerem. „Majetek, který byl zanechán Kijoko Doiové, úplně rozebrali její opatrovník doktor Doi a teta Čikako Jamamotová. Podcenili ji a mysleli si, že se do jejich dvaceti nemusí ničeho obávat, ale ona jim zničehonic oznámila, že se bude vdávat. V případě, že by si před svými dvaceti někoho vzala, mohla by o tom majetku rozhodovat volně, i když jí ještě dvacet nebylo. Kdyby se to stalo, došlo by jí, že už ho někdo použil. A proto jí doktor Doi a ostatní dali do sklenky jed, aby ji zabili. Doktor to chtěl ututlat jako smrt na srdeční selhání, ale kvůli tomu anonymnímu telefonátu mělo být tělo dáno k pitvě. Doktor a ostatní se to nějak dověděli a tělo ukradli. Takadovi podstrčili peníze, aby lhal.“

「だめよ、そう考え込んでばかりいちゃ」

大谷の母が包みを開ける。——大谷のお弁当である。

三人は、超高層ビルの合間の小さな公園で昼食をとっていた。爽やかな風が渡って、快い午後である。

「さ、努ちゃんの好物の照焼だよ」

「分かったよ、ママ」

いささか照れながら大谷は食べ始める。

弓江は近くのマクドナルドで買って来たハンバーガーと紙コップのコーラの昼食である。「図式を書くのは簡単なんです」

と弓江はハンバーガーをパクつきながら言った。「土井清子に遺された財産を、後見人だった土井医師と妹の山本実子が食い潰していた。でも清子が二十歳になるまでは安全とたかをくくっていたら、突然、清子は結婚すると言い出した。清子が二十歳以上の男と結婚した場合には、彼女は二十歳になっていなくても、財産を自由にできるように決っていたんです。そうなると、使い込んでいたのが分かってしまう。それで土井医師たちが清子のグラスへ毒を入れて殺し、土井医師が心臓発作で死亡として片付けようとした。ところが、誰かの密告で死体は解剖されることになる。どうしてかそれを知った土井医師たちが、死体を盗み出し、高田には金をやって嘘の証言をさせた……」

„To dáva smysl, že?“ řekla Ótaniho matka. „Tak proč toho doktora hned nezavřít?“

„To se ti lehko řekne, mamá,“ Ótani se hořce pousmál, „nemůžeme jen tak někoho zavřít.“

„Copak vy to běžně neděláte? Předběžné zadržení nebo něco takového. To přece stačí, no ne?“

„To je něco jiného,“ uzavřel to Ótani.

„Je v tom několik zádrhelů,“ hodila mu Jumie záchranné lano. „Za prvé nevíme, jestli doopravdy doktor Doi a ostatní používali všechen majetek Kijoko. Spíš se dá říct, že teď najednou na něco potřebovali peníze.“

„No, ano. Teď to necháváme vyšetřovat.“

„Navíc Kijoko oznámila, že se bude vdávat, až na té narozeninové oslavě. A hned potom zemřela. Pokud to byla otrava jedem, proč by si pachatel s sebou na takové místo nosil jed?“

„Když je to doktor, tak to s sebou nějaké ty léky vždycky nosí, ne?“

「それで筋が通るんでしょ？」

と大谷の母が言った。「それじゃ、その医者をつままえりゃいいじゃないの」
「簡単に言うけどね、ママ」

と大谷は苦笑して、「そうすぐに人一人逮捕できないんだよ」

「あら、だってお前たちよくやるじゃないの、『別件逮捕』とかいって。あんなの、もっといい加減じゃないか」

「そ、それとこれとは……」

と大谷が詰まる。

「いくつか問題があるんです」

と、弓江が助け舟を出した。「まず、本当に土井医師たちが、清子さんの財産を使い込んでいたのかどうか。もっとも、今、急に金が必要になった、ということは考えられます」

「うん、そうだ。今調べさせている」

「次に、清子さんが結婚すると発表したのは、あの誕生パーティーの席上です。そして直後に清子さんは死んだ。——毒殺とすれば、犯人はどうしてその場に毒薬を持っていたのか」

「医者なら薬ぐらい持ち歩いてるんじゃないの？」

„To už jsme také zkoušeli zjistit. Ale kufřík s lékařskými pomůckami si s sebou nepřinesl.“
„Jedna věc, kterou bychom mohli vzít v úvahu, je, že doktor Doi a ostatní už předtím věděli o tom, že se Kijoko chtěla vdávat.“
„To ano. Určitě si dávali pozor na to, co Kijoko dělá.“
„Služebnictvo,“ řekla Ótaniho matka.
„Cože, mamá?“
„Taková bohatá slečna přece nemůže žít sama v takovém paláci, ne? To nebyl nikdo, kdo by se o ni staral?“
„Ano, pokud si dobře pamatuji, dva tam pracují.“
„Takoví přece musí vědět, jestli ta slečna měla nějaký románěk. Jestli to ten doktor věděl, musel se to dozvědět od služebnictva, o tom není pochyb!“
Jumie se usmála, „klobouk dolů, paní Ótaniová, vy jste ale génius,“ řekla.
„Za mých mladých let bylo obvyklé mít služebnictvo. Byli jsme totiž rodina na úrovni,“ začala, ale Ótani ji urychleně přerušil.

「それも確かめてみました。でも診察靴かばんは持って来ていなかったんです」

「一つ考えられるのは、清子が結婚する気にいるということ、土井医師たちが前もって知っていたかもしれないってことだ」

「そうですね。彼女の動向には注意していたはずですよ」

「使用人だよ」

と大谷の母は言った。

「何だい、ママ？」

「そんな金持の娘が一人で屋敷に住んでるわけじゃないんだろ？ どうせ身の回りの世話をする者がいるんじゃないの？」

「ええ、確か二人働いていますわ」

「そういう連中がその娘の色恋を知らないはずがないよ。その医者が知っていたとすれば、その使用人からだね、まず間違いないよ」

弓江は微笑んで、

「さすがにお母様ですね」

と言った。

「私も娘時代には使用人を大勢使っていましたからね。何しろうちは——」
と言いかけるのを、大谷はあわてて遮って、

「ママ！ だめだよ、娘時代の話となると、何時間も続くんだから」
「そんなことより早くお食べ」
「はいはい」
素直に食べ続ける大谷を見て、弓江は思わず笑いかみ殺した。
ポケットベルが大谷のポケットで鳴り出した。大谷の母が不思議そうに、
「努ちゃん、お腹でもこわしたの？」
と言った。
弓江が急いで手近な電話へかけつける。ものの一分としない内に駆け戻って来て、
「警部、すぐに土井清子の家へ来るようにと……」
「何かあったのか？」
「土井医師が殺されたそうです」
「畜生！ まさか幽霊の復讐じゃあるまいな」
と立ち上がる。
「努ちゃん！ まだお弁当が残ってるよ」
「そうしちゃうられないんだよ、ママ」
「お肉だけ食べてるとコレステロールがたまって動脈硬化になって早死にするよ！
に先立たれたら私はどうしたらいいの？」

お前

„Mamá! Nech toho! Když začneš mluvit o tom, jak jsi byla mladá, táhne se to několik hodin.“

„Raději rychle jez.“

„Jo, jo.“

Když se Jumie podívala na Ótaniho, který poslušně pokračoval v jídle, bezděky potlačila smích.

Ótanimu v kapse zazvonil pager.

„Drahoušku, ty máš něco s žaludkem?“ podivila se jeho matka.

Jumie spěchala k nejbližšímu telefonu. Netrvalo to ani minutu a přiběhla zpět, „pane inspektore, máte hned přijet do domu Kijoko Doiové.“

„Co se stalo?“

„Prý byl doktor Doi zabit.“

„Sakra! Snad to není pomsta ze záhrobí!“ vstal.

„Drahoušku. Zase jsi nedojedl oběd.“

„Teď se nemůžeme bavit o jídle, mamá.“

„Když budeš jíst jen maso, nahromadí se ti cholesterol, zúží se ti tepny a brzo umřeš! Co bych dělala, kdybys mi umřel?“

「分かったよ！」

——タクシーの中で、大谷は弁当の残りを食べながら、
「今、あの屋敷はどうなってるんだ？」
と訊いた。

「処分するつもりだとか聞きましたけど。でも、土井医師の奥さんなんかは住みたい気持ち
のようでした」

「気が変わったろう」

「努ちゃん、ちゃんとニンジンを食べなさい」

「嫌いなんだよ、ママ」

「だめ！」

「はい……」

タクシーの運転手が笑いかみ殺しながらハンドルを握っていた。

土井清子が住んでいた屋敷は、正に「お屋敷」と呼ぶのがピッタリ来る、赤レンガの洋館で、真昼の陽光の中でも、どこか怪談めいた暗さを湛えて見えるのは気のせいかしら、と弓江は思った。

三谷秀二が言った、あのパーティの開かれた広間の端の方に、土井医師は倒れていた。

„Jo, tak jo!“

„Co se bude dít s tím sídlem?“ zeptal se Ótani, když v taxíku dojídal oběd.

„Slyšela jsem, že se ho chtějí zbavit. Ale vypadalo to, že žena doktora Doiho tam chce zůstat bydlet.“

„Asi si to rozmysleli.“

„Drahoušku, sněz všechnu tu mrkev.“

„Nechutná mi, mamá.“

„Jez!“

„Ano.“

Řidič taxíku při řízení musel zadržoval smích.

Sídlo, ve kterém bydlela Kijoko Doiová, je přesně to, co by jeden nazýval „zámkem“. Snad se mi to jen zdá... Ale, postavený z rudých cihel, i v poledním slunečním světle vypadá zahalený do temnoty jako z nějakého duchařského příběhu, pomyslela si Jumie. Šúdzi Mitani říkal, že doktor Doi zkolaboval na kraji otevřené haly, kde se konala oslava.

血を吐いている。

もう鑑識班は活動していたし、珍しく有本も先に来ていた。

「あの娘の死んだのもここだった？」
と有本が訊いた。

「そうなんですよ。何だか因縁いんねんぼなし 嘶なめいて来ますね。——死因は？」
「あれを見る」

と有本が指さしたのは、落ちている、手すりらしいものの一部だった。

大谷が見上げると、例の、三谷秀二が覗いていたという二階の廊下の手すりが、ポツカリと幅二メートルほど消えていた。

「なるほど、もたれかかって落ちたんですね？」

「そういうことだ」

「切り口はきれいだな。のこぎりか何かで切断してある」

弓江が上の、手すりの切れた所から顔を出した。

「どうしてよりかかったんでしょうね、警部？」
と、上から声をかける。

「おい、危ないぞ。あんまり乗り出すと」

「大丈夫です。——何かを見ようとしたのかしら」

Z úst mu vytékala krev. Policisté z identifikačního už pracovali a Arimoto tu už překvapivě také byl.

„To děvče umřelo také na tomto místě?“ zeptal se Arimoto.

„Přesně tak. Je to jako síla osudu, že? A příčina smrti?“

„Podívejte se támhle,“ to, na co Arimoto ukazoval prstem, vypadalo jako část spadlého zábradlí. Ótani viděl, že jsou pryč tak dva metry zábradlí na chodbě v prvním patře, ze kterého se díval Šúdzi Mitani.

„Aha, že by se opíral a spadl?“

„Přesně tak.“

„Řez je krásně čistý. Je to uříznuté nejspíš pilkou.“ Jumie vyhlédla z místa, kde nebylo zábradlí, a zvolala: „Proč se asi opíral, pane inspektore?“

„Hej! Moc se nevykláněj, je to nebezpečné.“

„To je v pořádku. Asi se chtěl na něco podívat,“ řekla si Jumie jen tak pro sebe a najednou se jí za zády ozvalo: „Ano.“ Jumie se lekla.

Jak byla vykloněná, pokusila se otočit, ale nešlo to. Ztratila rovnováhu a přepadla dopředu do prázdna.
„Pozor!“ zakřičel Ótani.
Jumie se naštěstí zachytila zábradlí. „Pomóc!“ I kdyby spadla po nohou, určitě by si přinejmenším něco zlomila.
„Vydrž!“ Ótani bral schody nahoru do patra po čtyřech a hned byl u ní. Všichni byli udivení jeho pohotovostí. Když ji konečně vytáhl nahoru, zalapala po dechu. „Jsi v pořádku?“
„Omlouvám se,“ Jumie byla zalita studeným potem, „za ty starosti.“
„Neříkal jsem, že je to nebezpečné?“ zlobil se Ótani, ale potom Jumii objal.

弓江が独り言を言っていると、
「そうです」

と急に背後で声がして、弓江は驚いた。かがみ込んだまま振り向こうとしたのがいけなかった。バランスを失って、前のめりに倒れる。ということは何もない宙へ向かって倒れたのである。

「危ない！」

大谷が叫んだ。弓江は手すりの足に腕を引っかけ、辛うじてぶら下がった。

「助けて！」

足から落ちたって骨折ぐらいは必至である。

「頑張れ！」

大谷は階段を四段ずつ飛び上がると弓江の所へかけつけた。アッという間の猛スピードで、誰もが呆気あっけに取られていた。

大谷はやっと弓江を引きずり上げると、肩で息をついた。

「大丈夫か？」

「すみません……」

さすがに弓江も冷汗である。「ご心配をかけました」

「当り前だ！ 危ないと言ったじゃないか！」

と大谷は怒鳴った。それから、やおら弓江を抱きしめた。

「よかった！ 君に死なれたら僕は——」
「警部！」

弓江はあわてて大谷を押し戻した。

「どうも失礼いたしました」

と、弓江に声をかけた女が静かに言った。

「あなたは……」

「清子様をお生まれになったときからお世話して参りました、村田チエと申します」
四十代半ば、落ち着いた婦人である。黒いスーツ姿だった。清子の喪に服しているとい
うわけなのだろう。

「村田さん、今あなたは『そうです』とおっしゃいましたね？」
と、弓江は言った。

「はい」

「じゃ、土井医師は何を見ようとして手すりへ寄りかかったんですか？」

「あの方は、清子様をご覧になったのです」

大谷と弓江は素早く目を見交わした。

「清子さんは亡くなったのに」

„Díky bohu! Kdybys umřela, tak...“

„Inspektore!“ Jumie Ótaniho poplašeně odstrčila.

„Vážně se vám velice omlouvám,“ řekla tiše žena, co na Jumii promluvila.

„Vy jste...“

„Starala jsem se o slečnu Kijoko od jejího narození. Jmenuji se Čie Murataová.“ Byla to klidná žena ve věku okolo 45 let.

Byla celá v černém.

Asi stále z úcty ke Kijoko.

„Paní Murataová, říkáte jste před chvílí ,ano‘?“ zeptala se Jumie.

„Říkala.“

„Tak co chtěl vidět doktor Doi, když se opíral o zábradlí?“

„Viděl slečnu Kijoko...“ Ótani a Jumie si vyměnili pohledy.

„Ale ta přece zemřela!“

「私にもどうということなのか、よく分かりません」

と村田チエは言った。「私はこの廊下を向うから歩いて来ました。あの方は反対側から歩いて来られ、ちょうどこの辺まで来ると、一階の方を見てびっくりなさったようでした。そして『清子！』と呼んで、手すり越しに身を乗り出したと思うと……」

「なるほど」

と大谷は肯いた。「あなたは、その——清子さんを見たんですか？」

「いいえ」

「見ようとしなかったんですか？」

「一瞬の事でしたもの。アツと思う間にあの方が落ちて——」

「即死でしたか？——つまり、何か言い遣しませんでしたか？」

「何もおっしゃいません」

少し間を置いて、弓江は訊いた。

「清子さんが亡くなったとき、そばにいたんですか？」

「いいえ」

と村田チエは首を振った。「私は台所で夕食の仕度をしておりまして」

「倒れてから駆けつけたんですか」

「そうです。呼ばれましたので」

„Ani já to moc nechápu,“ řekla Čie Murataová. „Přicházela jsem po téhle chodbě. On přicházel z opačné strany a zrovna, když došel až sem, podíval se dolů, a něco ho překvapilo. Vypadal vyděšeně, zakřičel ‚Kijoko‘ a vyklonil se přes zábradlí.“

„Aha,“ přikývl Ótani. „A vy jste... viděla jste ji?“

„Ne.“

„A neměla jste v úmyslu se podívat?“

„Seběhlo se to hrozně rychle. Hned spadl i se zábradlím...“

„Byla to okamžitá smrt? Jde mi o to, jestli něco neřekl?“

„Neřekl nic.“

Jumie se po chvíli zeptala. „Byla jste poblíž, když Kijoko umřela?“

„Ne,“ zavrtěla Čie Murataová hlavou. „Připravovala jsem v kuchyni večeři.“

„Přiběhla jste až potom, co upadla?“

„Ano. Zavolali mě totiž.“

「実は……清子さんが毒殺されたという匿名電話が警察にあったのです」
「そうですか」
「あまりびっくりなさらないようですね」
「叔父様があんな目に遭われたのを見て、これはきっと清子様の恨みが残っていたのだと思います。という事は、叔父様が清子様を殺したということです」
村田チエは、当然という口調で言った。「では、警察の方で改めて調べていただけると
ですのね？」
「ところが、清子さんの遺体が消えてしまったんですの」
初めて村田チエの顔に動揺の表情が浮かんだ。
「消えた、とおっしゃいますと？」
「歩いて出て行ったという人もいるんですけど……」
「まあ！ 清子様が！」
村田チエの顔に初めて血の気がさした。
「まだよく分からないんです」
「生きてらっしゃるんだわ！ 清子様！」
もう何も耳に入らない様子で、村田チエは小走りに行ってしまった。
「言わない方がよかったかしら」

„No... měli jsme anonymní telefonát, že byla Kijoko otrávena.“
„Opravdu?“
„Nevypadáte moc překvapená.“
„Viděla jsem, jak se na ni pan Doi díval. Určitě tu zůstala po slečně Kijoko vůči němu zášť. To znamená, že pan strýc slečnu Kijoko zabil.“ Čie Murataová to řekla se samozřejmým tónem v hlase. „A tak to bude dále vyšetřovat policie, že?“
„Po pravdě řečeno, tělo Kijoko zmizelo.“
Čie Murataová se zatvářila vyděšeně. „Říkala jste, že zmizelo?“
„Jsou i tací, co říkají, že odešla po svých.“
„Cože...slečna Kijoko?“ do tváře Čie Murataové se poprvé nalila krev.
„Stále to moc nechápu.“
„Že žije! Slečna Kijoko!“ Jakoby už nic neslyšela, Čie Murataová odběhla pryč.
„Možná jsem jí to radši neměla říkat,“ řekla Jumie.

と、弓江が言った。

「まあいいさ。ともかく下へ行こう」

一階へ戻ると、ちょうど土井医師の夫人、文恵が駆けつけて来たところだった。

「お気の毒でした」

と大谷は声をかけた。「ちょっとお伺いしたいことがあるんですが」

が、土井文恵はしばらく夫の死体のわきに、ポカンとして突っ立っていた。

「奥さん」

「え?—あ、あの、何でしょうか?」

「どうもお気の毒でした」

「どうも……」

「今日、ご主人は何の用でここへいらしていたんですか?」

大谷が質問を二度くり返すと、土井文恵もやっと意味が分かったらしい。

「よく知りませんが……何かここを売るかどうかを決めるのに、ちょっと見て来ると言っ出てたんです」

弓江が、

「誰かと一緒に?」

と訊いた。

„To je jedno. Pojdme každopádně dolů.“

Když se vrátili do přízemí, právě přibíhala manželka doktora Doie, Fumie.

„Je mi to moc líto,“ oslovil ji Ótani. „Rád bych vám položil několik otázek.“
Ale Fumie Doiová chvíli jen nepřítomně stála u mrtvého těla svého manžela.

„Paní Doiová?“

„Eh? Ach ano, co, prosím?“

„Je mi to opravdu moc líto.“

„Děkuji.“

„Proč sem dneska váš manžel přišel?“ když otázku položil podruhé, zdálo se, že to konečně pochopila i paní Doiová.

„Ani pořádně nevím. Říkal, že se sem zajde podívat, aby se rozhodl, jestli to tu prodá, nebo co bude dělat.“

„Šel někdo s ním?“ zeptala se Jumie.

„Totiž, když už o tom mluvíte, v jeden moment zazvonil telefon a on potom rychle odešel.“

„Nepochytila jste, od koho ten telefonát byl?“

„Nic neříkal.“

„Neslyšela jste, co do telefonu říkal?“

„Ne. Vůbec.“

„Opravdu?“

Když Fumie Doiová přerušila otázku, vypadala ošklivě rozrušeně. „Totiž, manžel říkal, že... že je Kijoko živá. Je to vážně pravda?“

„Totiž...“ když Jumie jen stručně vypověděla fakta, Fumie přikývla: „Ach tak, to potom...“ zarazila se v půli věty a odešla pryč.

„Jako by ji manželovy ostatky vůbec nezajímaly,“ řekl Ótani ohromeně.

Když Fumie odcházela, ve dveřích se minula s mladým mužem, který právě vstupoval.

「さあ。——あ、そういうえば、何だか電話が一本かかって来て、それで急いで出かけたよ
うです」

「誰からかは分かりませんでした？」

「何も言っていないませんでした」

「電話で何とおっしゃっていたか、聞きませんでしたか？」

「はい。全然」

「そうですか」

質問が跡切れると、土井文恵は、ひどく落ち着かない様子で、

「あの……主人が言っていました……清子さんが生きていたとか。本当なんでしょう
か？」

「それが——」

と、弓江が事実だけを簡単に話すと、文恵は肯いて、

「そうですか。それじゃ——あの——」

中途半端な言葉を残して、行ってしまった。

「何だ、亭主の遺体にあまり関心がないようだな」

と、大谷は呆れて言った。文恵と入れ違いに、一人の青年が入って来た。

「内田耕一です」

人当りのいい、真面目そうな青年である。

「今、土井医院へ電話したら、叔父さんがここで——そう聞いて飛んで来たんです」
「どうもお気の毒でした」

「ひどいな……」

内田耕一は死体を一目見て、目をそむけた。

「あなたは土井清子さんとは従いとこ兄妹いとこ同士ですか？」

「いえ、もっと遠いんです。だからこの叔父さんとも、本当の叔父、甥の関係じゃないんですが、呼びようがないので」

「清子さんをお好きだったようですね」

と弓江は言った。

「ええ。ただ……いわゆる恋とか愛とかいうのとは、ちょっと違っていたんです。あの子は、か弱い子でした。僕が守ってやらなくちゃ、倒れてしまう。——いわば騎士みたいな精神だったんですよ」

4.

„Jmenuji se Kóiči Učida.“ Byl to sympatický, seriózně vypadající mladík.
„Teď jsem volal na Doiovu kliniku, když jsem slyšel, že strýček... přiběhl jsem.“

„Je mi to opravdu moc líto.“

„To je příšerné.“ Kóiči Učida jednou pohlédl na mrtvolu a odvrátil se.

„Vy jste byl bratranec Kijoko?“

„Ne, vzdálenější. Ani s tímhle strýčkem nejsme přímo opravdový strýc a synovec, ale není pro to pojmenování, takže...“

„Měl jste Kijoko rád, že?“ řekla Jumie.

„Ano. Ale nedalo se to považovat za lásku nebo zamilovanost, to ne. Bylo to slaboučké děvče. Kdybych se o ni nestaral, zhroutila by se.“

と耕一は説明して、「ですから、彼女が他の男と一緒にになると聞いたとき、少しはショックでしたが、彼女を守ってやれる男性がいればそれでよかったです」と言い切った。

「内田様」

と、声がして、村田チエが立っていた。

「やあ村田さん」

「お電話が入っております」

「僕に？」

「はい。清子様からでございます」

耕一は啞然として、

「何ですって？」

と訊き返した。「村田さん、まさか本気で——」

「お出になって下さい」

と村田チエが電話の方を手で示す。

耕一はわけが分からないう様子で、受話器を取り上げた。大谷と弓江はそばへ近付くと、受話器から洩れて来る声に耳を傾けた。

「もしもし、内田ですが……」

Řekněme, že jsem spíš byl takovým rytířem ochráncem,“ vysvětloval Kóiči.
„Takže, když jsem slyšel, že bude s nějakým jiným mužem, byl to trochu šok, ale byl jsem rád, že bude mít muže, který by se o ni staral,“ domluvil.
„Pane Učido,“ ozval se hlas a objevila se Čie Murataová.
„Ano, paní Murataová?“
„Promiňte, máte telefon.“
„Já?“
„Ano. Od slečny Kijoko.“
„Co prosím?“ zeptal se znovu Kóiči v naprostém úžasu. „Paní Murataová, to nemůžete myslet vážně.“
„Prosím vás, zvedněte to,“ ukazovala k telefonu.
Kóiči zvedl sluchátko s nechápavým výrazem. Ótani a Jumie přišli blíž a naklonili uši k hlasu, který byl ze sluchátka slyšet.
„Haló, tady Učida...“

「耕一さん？」

と若い女性の声が聞こえる。

「清子さん、君は……」

耕一が絶句した。

「びっくりした？ ごめんなさいね」

「君……生きてるのか？」

少し間があって、

「さあ、どっちとも言えないわ

と返事がある。

「どういう意味だい？」

「私は死んでるのも同じ……。半分死んでるようなものよ。でも、仕返しをする間だけ、命を永らえることを許されたの」

「仕返し？」

「私を殺した人たちに仕返しをする間だけ、ね」

「——分からないな」

「あのシャンパンに毒を入れたのは、叔父さんたち——あなたを含めて四人の内の誰かなんだわ」

„Kóiči?“ uslyšeli hlas mladé ženy.

„Kijoko, ty...“ Kóiči nebyl schopen slova.

„Jsi překvapený? Promiň.“

„Ty žiješ?“

Krátká odmlka. „Hm, nemůžu říct jedno, ani druhé,“ zněla odpověď.

„Co to znamená?“

„Je to stejné, jako bych umřela. Jako bych napůl umřela. Dovolili mi žít déle jen proto, abych se mohla pomstít.“

„Pomstít?“

„Pomstít lidem, co mě zabili, přece.“

„Nerozumím.“

„Do toho šampaňského dal jed někdo z vás čtyř.“

「毒だつて！」

耕一は目を見張つて、「僕がそんなことをするもんか！」

「ええ、信じてるわ。でも……一人だけ除外するわけにはいかないわ」

「待ってくれ。ゆっくり話をしよう。生きてるのなら、また前の通りに暮せるじゃないか。彼氏は知ってるのかい？」

「耕一さん。私の命はほんのわずかよ。——死にかけて、死に切れずにいるだけなのよ。お願い。今夜、その広間に残りの三人で集まってちょうだい」

「ここへ？ 今夜？」

「十二時に。——そこへ行くわ」

「どうするつもりだい？——ねえ、清子さん！」

「疲れたわ……」

と、声はか細くなっていた。

「清子さん、叔父さんを殺したのは君なのか？——もしもし？」

電話は切れた。耕一はしばし呆然^{ぼうぜん}として、受話器を眺めていた。まるでそこから清子が出て来るとでもいうように。

「じゃ、今夜は徹夜なの？」

„Jed?“ Kóiči měl oči doširoka otevřené. „Copak já bych mohl udělat něco takového?“

„Ne, tobě věřím, opominout nemůžu ale nikoho.“

„Počkej! Promluvme si o tom v klidu. Všechno může být zase jako dřív, když jsi přece jen naživu. Tvůj přítel to ví?“

„Kóiči, můj život visí na vlásku. Jsem mrtvá, ale žiji smrti navzdory. Prosím tě, vy tři zbylí se dnes v noci sejděte v hale.“

„Tady? Dnes v noci?“

„Ve dvanáct hodin. Já přijdu.“

„Kijoko, co chceš dělat?!“

„Jsem unavená,“ hlas slábl.

„Kijoko, to ty jsi zabila strýce? Haló?“

Spojení se přerušilo. Kóiči si chvíli užasle prohlížel sluchátko, jakoby z něj měla Kijoko vystoupit.

„Takže dnes budeš vzhůru celou noc?“ zeptala se Ótaniho matka.

„Vypadá to tak.“

と大谷の母が訊いた。

「そういうことになりそうだよ」

夕食をとりながら、大谷はメモを取っていた。「香月君、君はどうする？」
家へ帰る時間がないので、外で夕食をとっていた。その旨を電話すると、母は三十分で
すつ飛んで来たのである。

「絶対に、手造りのミソ汁だけは飲まさないとねー」

というわけで、高級フランス料理のテーブルに、スープ皿に入ったミソ汁が並ぶことにな
ったのである。

「私、もちろんご一緒します」

と弓江は言った。

「どこへ？」

と大谷の母が二人の顔を交互に見る。

「もちろん、土井清子の屋敷です。今夜十二時に幽霊が帰って来るんだ」

「幽霊か——でなければ殺人犯ですわね」

「僕はどうも村田チエが怪しいと思うんだが」

と大谷は言った。「少なくとも土井医師を殺したのはきっと彼女だ」

「でも、もしそうだとすると、私たちが潜入していたら、きっと何もしませんわ」

Ótani si při večeri zapisoval poznámky. „A co ty, Kacukiová?“

Neměli už čas jít domů, tak večereli venku. Když to zatelefonoval matce, přihnal se do třiceti minut. „Rozhodně si musíš dát domácí miso.“

Za chvíli stála polévka miso na stole drahé francouzské restaurace v klasičtém západním polévkovém talíři.

„Rozhodně půjdu také,“ řekla Jumie.

„Kam?“ Ótaniho matka se střídavě dívala každému do tváře.

„Přeci do vily Kijoko Doiové. O dnešní půlnoci se tam ten duch vrátí.“

„A když nebude duchem, znamená to, že je vrahem.“

„Podle mě je ta Čie Murataová dost podezřelá,“ řekl Ótani. „A když už nic jiného, tak to byla určitě ona, kdo zavraždil doktora Doie.“

„Jenomže pokud tomu tak je, nic neudělá, když tam dnes vtrhneme.“

„Kdo ví? V každém případě už určila přesný čas. Neřekl bych, že se nic nestane.“

„Odkud ji budeme sledovat?“

„Toť otázka. Ať se postavíme kamkoli, Čie Murataová by na to měla přirozeně přijít.“

„Zvenku nic neuvidíme, že?“

„To asi ne.“

„Tak potom je to jednoduché,“ řekla Ótaniho matka.

„Co?“

„Ty se přidáš k těm třem,“ řekla matka směrem k Jumii.

„Kdyby se něco přihodilo, zakřičíš a drahoušek zvenčí přispěchá.“

„No to teda ne. Co když se do toho Kacukiová zamotá a zabijí ji tam?“

„Ale inspektore, to je nejlepší způsob. Uděláme to tak.“

„Kacukiová!“

„Jsem na to připravená, vždyť jsem přece detektiv.“

„Přesně tak,“ řekla Ótaniho matka.

「そいつはどうか。ともかくあはつきり時間を指定して来ている。何もしないわけはないと思うがね」

「どこで見張ります?」

「それが問題だな。——村田チエだって、当然僕らがどこかにいることは分かってるはずだし……」

「外からじゃ見えないでしょうね」

「そうだな……」

「それなら簡単じゃないか」

と大谷の母が言った。

「——何が?」

「あんたがその三人と一緒にいるのさ」

と弓江へ向って言った。「何かあって悲鳴を上げたら努ちゃんを外から飛び込んで行く」

「そんなのだめだよ! 香月君が巻き添え食って殺されでもしたらどうするんだ」

「あら、警部、でもそれが一番いい方法ですわ。そうしましょう」

「おい、香月君——」

「危険は覚悟の上です。刑事ですもの」

「そうですよ」

„Pokud zemřeš ve službě, zapálím za tebe v chrámu vonnou tyčinku.“
„Mamá!“ Ótani sežehl matku pohledem.

„Co to? Už je dvanáct,“ povzdychl si Kóiči Učida.
Jakoby se všem ulevilo. Fumie Doiová a Čikako Jamamotová se střetly pohledem. „Opravdu to byl jen planý poplach!“ řekly naštvaně.
„Možná je to kvůli mně,“ řekla Jumie.
„Ale kdeže, Kijoko si to určitě rozmyslela, protože je to hodný člověk.“
„Přestaň Kóiči, děsíš mě.“
„Ale skutečností zůstává, že zmizela.“
„Nemůže být jenom někde zašantročená?“
„To snad... Kijoko přece není žádné zboží.“
„V každém případě, já jdu domů,“ zvedla se Fumie Doiová,
„mám doma smuteční hosty.“

と大谷の母が言った。「殉職したらお線香を上げてあげるわ」

「ママ！」

大谷が母をにらんだ。

「——何だ、もう十二時になったよ」

と、内田耕一はため息をついた。

ホッとしたような空気が流れる。土井文恵と山本実子は顔を見合わせ、

「人騒がせだわ、本当に！」

と腹立たしげに言った。

「私がお邪魔したのかもしれないね」

と弓江が言った。

「いや、きつと清子さんも思い直したんだ。優しい人だから……」

「やめてよ耕一さん、気味が悪いわ」

「でも、彼女がいなくなったのは事実ですよ」

「どこかに紛れ込まき込んでるんじゃないの？」

「まさか、品物じゃあるまいし」

「ともかく、私、もう帰るわよ」

„Nevypadáš moc smutně,“ řekl Kóiči, ale Fumie v klidu odpověděla: „Když jste s někým tolik let manželé, nakonec vás omrzí. Čikako, pojeděš se mnou autem?“

„To zní dobře. Stejně se u vás musím taky aspoň jednou ukázat.“

„Já zkusím ještě chvíli počkat,“ řekl Kóiči.

„Dělej si, co chceš,“ řekla Fumie a vydala se k východu, „z onoho světa je to daleko, a tak se možná opozdila. Kdybys ji potkal, tak ji pozdravuj.“

„Budu.“

Fumie a Čikako odešly. Kóiči zakroutil hlavou: „Zabil bych je,“ zabručel. Zvuk auta se vzdálil.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se Kóiči.

と土井文恵が立ち上がる。「主人のお通夜なんですからね」

「ちっとも悲しそうじゃありませんね」

と耕一が言っても、文恵は平気なもので、

「夫婦もね、何十年もたちや飽きに来るものよ。実子さん、私の車に乗って行く？」

「そうするわ。どうせ一度は顔を出さないといけないから」

「僕はもう少し待ってみます」

と耕一は言った。

「お好きなように」

文恵は玄関の方へ行きながら、「あの世からじゃ遠くて遅れてるのかもしれないわね。会ったらよろしく言っておいて」

「分かりました」

文恵と実子が出て行く。耕一は首を振って、

「僕が殺してやりたい」

と吐き捨てるように呟いた。

車の音が遠去かって行く。

「何か飲みますか？」

と耕一は訊いた。

「いえ私は……」

「毒入りじゃお断りですか？」

と耕一はちよつと立って、「村田さん」と呼んだ。

村田チエが顔を出し、耕一がお茶を頼むと、すぐに戻って、紅茶を運んできた。

「大丈夫ですよ。さあ……」

すすめられるままに、弓江も紅茶を飲んだ。それくらいの度胸は必要である。

「奇妙な事件ですねえ」

と耕一が言った。

「ええ。でも、真相は割合単純なのだと思いますわ」というと？」

「清子さんは亡くなった。これはまず事実だと思うんです。すると死体を誰かが盗むか隠すかしたということになる。その理由は？」

「毒殺だと分かるとまずいから？」

「でも死体を盗めば、告白しているようなものですわ。違います？」

「それは、まあ——」

「逆だった、と思うんです」

„Ani ne, já...“

„S jedem si nedáte?“ narovnal se Kóiči a zavolał: „Paní Murataová!“ Čie Murataová vykoukla, Kóiči si řekl o čaj, ona ihned přinesla černý čaj a zase odběhla.

„Je to v pořádku, nabídněte si.“

Jak ji pobídl, Jumie se také napila. Alespoň tolik kuráže bylo potřeba.

„Je to ale zvláštní případ,“ řekl Kóiči.

„Ano, ale myslím si, že ve skutečnosti je to docela jednoduché.“

„Co tím myslíte?“

„Kijoko zemřela. Věřím, že je to jasný fakt. Pak došlo k tomu, že někdo ukradl a schoval tělo. Z jakého důvodu?“

„Nechtěl, aby se někdo dozvěděl, že byla otrávena.“

„Ale když to tělo ukradli, jako by se rovnou přiznali. Není to tak?“

„No, to je.“

„Jsem přesvědčená, že je to přesně naopak,“ řekla Jumie, „že to bylo proto, aby skryli fakt, že Kijoko ve skutečnosti otrávena nebyla.“

と弓江は言った。「清子さんが毒殺されたわけではないということを隠しておきたかったんです」

「よく分からないな」

「清子さんの財産は、当然、土井医師や、叔母の山本実子の手に渡るはずですが、あの人たちには、小細工をする必要はありません。ところが、内田さん、あなたはどうでしょう？ あなたは清子さんと結婚して、彼女の財産を思うままにできるとあてにしています。ところが清子さんが他の男性と結婚すると言い出したので、愕然がくぜんとしたでしょう」

「ところがその直後、清子さんは死んでしまった。そこであなたは彼女が毒殺だったという密告の電話をかけたんです。それで土井医師たちが財産を相続するのにストンプがかかると、その間に何か手はないかと考えようと思った。そして——思い付いたのが死体を隠してしまうことだったんです。死体置場へ行って高田を買収し、清子さんの服を脱がせて、たぶん、高田のガールフレンドか誰かに着せ、やって来た検死官の目に触れさせる。そして死体は、沢山収容してある、身許不明の中へ紛れ込ませてしまったんです」

耕一は、青ざめた顔で紅茶を飲みほした。

「そして、あなたは叔父夫婦、山本実子の三人を殺して、それが清子さんの仕業だと思わせようとした。三人が死ねば、あなたへ財産が回って来るからです。そして、三人は、清

„Moc vám nerozumím.“

„Je jasné, že dědictví Kijoko by připadlo doktoru Doiovi nebo Čikako Jamamotové. Takže se nemuseli o nic pokoušet. Ale co vy, pane Učido? Spoléhal jste se na to, že si Kijoko vezmete a budete moct nakládat s jejím dědictvím, nicméně Kijoko najednou prohlásila, že si bude brát nějakého jiného muže. Docela vás to překvapilo, že?“

„Co to říkáte?!“

„Jenomže, ihned poté Kijoko zemřela. Tehdy jste nám zavolal jako anonym, že byla otrávena. To na chvíli zastavilo převod majetku na rodinu Doiových. Mezitím jste mohl přemýšlet, co dál. A tak vás napadlo, že byste mohl schovat tělo. Zašel jste do márnice, podplatil Takadu, svlékl jste Kijoko šaty, poté je oblékl někomu jinému, třeba Takadově přítelkyni, nechal jste koronera se s ní setkat a tělo jste odvezl někam, kde se ztratí mezi jinými neidentifikovatelnými těly.“

Kóiči s bledou tváří dopil čaj.

„A potom jste chtěl zabít všechny tři, jak manželé Doiovi, tak i Čikako Jamamotovou a nechat nás, abychom si mysleli, že to byla práce Kijoko. Kdyby ti tři umřeli, dědictví by se nakonec dostalo až k vám.“

A mělo by se za to, že se jim to stalo proto, že otrávlili Kijoko.“

子さんを毒殺した報いを受けた、ということになる……」

「証拠がありますか？ 馬鹿らしい！」

「弱点は高田ですよ。あんな人はすぐに参ってしまいます。死体を隠すだけならともかく、殺人の共犯となると、怖くなるでしょうね。——土井医師があの手すりの所へ来たとき、清子さんの服を着て歩いて見せたのは——高田の彼女かしら？ それともあなただったかもしれませんね。上から見ただけなら分かりませんもの。今夜も、土井文恵と山本実子を呼んで、何をする気かな、と思っっていたんです。——だめですよ」

「何が？」

「車のブレーキに細工をしたでしょう」

耕一の顔色は蒼白になった。

「ちゃんと赤外線フィルムに写っているはずですよ。観念なさった方がいいでしょうね」

「こいつ！」

突然、耕一が弓江へ飛びかかった。両手が首へかかる。弓江は必死でもがいた。

「殺してやる！ 殺してやる！」

弓江は意識が薄れて行くのを感じた。——ああ、死ぬんだわ、と思った。

警部……愛していました……。

ゴーンと除夜の鐘の出来そこないみたいな音がして、急に、耕一の手力が弱まった。

„Máte nějaký důkaz? Taková hloupost.“

„Slabým místem byl Takada. Takoví lidé se hned vzdávají. Kdyby měl jen schovat tělo, nějak by to zvládl, ale když se měl stát spolupachatelem vraha, začal se bát. Takže když doktor Doi přišel k tomu zábradlí, ten člověk v oblečení Kijoko, to byla Takadova přítelkyně? Nebo jste to možná byl vy sám? Když se člověk dívá z výšky, není to úplně jasné. Když jste si zavolal Fumii Doiovou a Čikako Jamamotovou dnes večer, říkám si, co jste měl v plánu dělat? Ale to snad ne!“

„Co myslíte?“

„Upravil jste jim brzdy.“

Kóiči zbledl.

„Určitě to bude pořádně vidět na infračervené fotografii.“

To vás mělo napadnout.“

„Vy!“

Kóiči zničehonic vyskočil na Jumii. Oběma rukama ji chytil pod krkem.

Jumie lapala po dechu. „Zabiju tě, zabiju tě.“

Cítala, jak ztrácí vědomí. Teď umřu, pomyslela si. Pane inspektore, milovala jsem vás…

Ozval se zvuk, jako když v chrámu bijí zvony na Nový rok, a Kóičiho stisk najednou povolil.

Když se pořádně rozkoukala, Kóiči Učida ležel na zemi a Ótaniho matka stála nad ním s velkou pánví v ruce.

„Jsi v pořádku?“

„Ano, zachránila jste mě.“

„Drahouškovi by se odrazilo na hodnocení, kdyby nechal zemřít podřízenou.“

Jumie se potácivě zvedla, „mnohokrát vám děkuji.“

Ótani vrazil do místnosti a vyvalil oči.

Matka s pánví v ruce právě vysvětlovala Jumii:

„...klíčem k dobré omeletě je dát tam dost oleje.“

目がはつきりと見えて来ると、内田耕一が床にのびていて、大谷の母が、特大のフライパンを手に立っていた。

「大丈夫かい？」

「ええ……助けて下さったんですね」

「努ちゃんの成績にひびくからね、部下を死なせたと、あっちゃ」
弓江はよろけながら立ち上がった。

「ありがとうございます……」

——大谷が駆け込んで来て、目を丸くした。

母がフライパンを手にして、

「いい、オムレツはまず充分に油をひくのがコツなのよ」
と弓江に説明しているところだったのである。